REDACȚIUNEA,
Administrațiunea și Tipografia
Brașov, piața mare nr. 30.
Scrisori nefrancate nu se primesc.— Manuscripte nu se retrimit.
INSERATE
se primesc la Administrațiune in Brașov și la următorele
BIROURI de ANUNȚURI:
In Viena: la N. Dukes Nachf., Nux. Augenfeld & Emeric Lesner, Heinrich Schalek. A. Oppelik Nachf. Anton Oppelik. In Budapesta: la A. V. Goldberger. Ekstein Bernat, Iuliu Leopold (VII Erzsébet-korut).
PREȚUL INSERȚIUNILOR: o seriă garmond pe o colónă 10 banĭ pentru o publicare. — Publicărĭ mai dese după tarifă și învoială. — RECLAME pe pagina 3-a o seriă 20 banĭ.

# GAZETA TRANSILVANIEI

ANUL LXV.

„GAZETA“ iese în fiăcare ḑi.
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 24 cor., pe șése lunĭ 12 cor., pe trei lunĭ 6 cor.
N-rii de Duminecă 2 fl. pe an.
Pentru România și străinătate:
Pe un an 40 francĭ, pe șése lunĭ 20 fr., pe trei lunĭ 10 fr.
N-rii de Duminecă 8 francĭ.
Se prenumeră la tóte oficiele poștale din întru și din afară și la d-nii colectorĭ.
Abonamentul pentru Brașov
Administrațiunea, Piața mare, Târgul Inului Nr. 30, etagiu I.: Pe un an 20 cor., pe șése lunĭ 10 cor., pe trei lunĭ 5 cor. Cu dusul în casă: Pe un an 24 cor., pe 6 lunĭ 12 c., pe trei lunĭ 6 corone. — Un esemplar 10 banĭ. — Atât abonamentele cât și insertiunile sunt a se plăti înainte.

Nr. 103. Brașov, Vinerĭ 10 (23) Maiŭ 1902.

## Al doilea period al campaniei.[*]

VII.

Imprejurarea, că conferența națională estra-ordinară dela 1893 a fost așa de bine cercetată și că dintre delegații ei n'a lipsit nicĭ unul, dovedesce înainte de tóte, că n'a esistat desbinare în partid. Desbinarea esista numai în cugetele și simțirea celor din clica „tribunistă“, carĭ compuneau biroul din Sibiiu al comitetului.

Nu voim sĕ negăm, că uneltirilor „tribuniste“ le-a succes a amăgi pe mulțĭ naivĭ și neorientațĭ. Dér conferența din Iulie 1893 este și rĕmâne cea mai puternică dovadă, că n'au putut isbuti a sparge solidaritatea, ce se răzima în spiritul public al poporului. Dér și între cei 25 membrii ai comitetului central nu toțĭ erau condușĭ de ideile și intențiunile lui Eugen Brote. Acesta ajunsese ce-i drept sĕ facă pe micul dictator în comitet, dér când nu era ședință restrînsă a biroului, unde „tribuniștii“ se aflau ei între ei, când erau cu toții la olaltă și mai stăteau și în fața conferenței, înriurința vătafului și a ajutorilor lui — carĭ făceau servicii de agențĭ și *claqueurĭ* ai grupului,—era mult redusă.

Décă E. Brote cu ai sĕi au reușit în mare parte sĕ dea amintitei conferențe estraordinare și festivităților împreunate cu ea timbrul unei manifestațiunĭ pentru comitet și pentru „Tribuna“, acésta a fost mai mult resultatul esterior al apucăturilor lor în aranjarea întrunirei și a festivităților, n'a fost însĕ reflecsul convingerilor delegaților venițĭ la conferență. Aceștia în genere erau condușĭ numai de dorul de-a contribui la apĕrarea causei comune, și nu le era de apĕrarea intereselor de grup.

Deși matadorii „grupului“ își dau tótă silința de a ascunde ghiarele tendințelor lor oculte, totușĭ îndată la începutul conferenței, în prima ședință, s'a dat pe față spiritul lor refractar, care a și produs resens dureros la toțĭ cei cu judecată.

Era vorba adecă de alegerea unei comisiunĭ de 40, căreia avea sĕ i-se predé raportul general al comitetului despre activitatea sa dela ultima conferență încóce, și care avea sĕ pregătéscă proiectul de resolutiune. Inainte de a-se începe discusiunea asupra acestui punct al ordinei de ḑi, presidiul comunicà adunărei, că la comitet s'a presentat o listă și dispuse ca sĕ se cetéscă. Acésta listă fusese astfel combinată încât figurau în ea și 14 membri ai comitetului. Era prea bătătóre la ochĭ pretensiunea, ca membri ai comitetului sĕ facă parte activă și decisivă într'o comisiune, ce era chemată sĕ judece asupra activității acestui comitet. Acésta împrejurare a accentuat'o ca prim vorbitor Fr. Hossu-Longin, sfêrșind cu cuvintele, că totușĭ nu merge ca membrii comitetului s'ajungă a fi judecătorĭ în propria lor causă.

S'au aflat totușĭ dintre agenții „tribuniștĭ“ câțĭ-va, carĭ nu s'au sfiit a combate în fața conferenței părerea de mai sus. După Hossu-Longin s'a ridicat șeful *claqueur*-ilor „tribuniștĭ“, Russu-Șirianu, care s'a fost distins în calitatea acésta deja la conferența din Ianuarie 1892, și într'un discurs arogant și umflat a susținut, că a elimina pe membrii comitetului din comisiunea de 40, însémnă a da un *vot de blam* comitetului, „*la piciórele căruia ar trebui sĕ ne proșternem*“.

Dr. Alexandru Mocsonyi, care era present la conferență, dimpreună cu fratele sĕu rĕposat Eugeniu și cu vĕrul sĕu Zenon, a combătut acéstă ciudată interpretare, ḑicênd, că tocmai prin alegerea membrilor din comitet în comisiune s'ar crea pentru ei o situațiune neplăcută, căcĭ atuncĭ s'ar păré, că ei află de lipsă ca prin participarea lor activă sĕ influințeze votul comisiunei.

Propunerea lui Russu Șirianu, ca sĕ se priméscă lista, a fost sprijinită de S. Albini, redactorul „Tribunei“, și de un óre-care T. Cotuț. Membrul Andreiŭ Cosma la rêndul sĕu a sprijinit propunerea lui Hossu Longin ḑicênd, că membrii comitetului pot lua parte la deliberările comisiunei numai cu vot consultativ.

In fine președintele Dr. I. Rațiu declarà, că membrii comitetului nu reflectéză sĕ fie aleșĭ în comisiune, „avênd perfectă încredere în fie-care membru al conferenței“ și ceiŭ prin urmare sĕ fie alții aleșĭ în locul lor.

Atuncĭ se mai ridicà un membru, Berinde, care declarà, că nu primesce acésta soluțiune, fiind-că nu comisiunea de 40, ci conferența plenară va avé sĕ șĭ dea verdictul asupra activității comitetului. Față cu acésta Dr. Al. Mocsonyi, luând cuvêntul la ordinea ḑilei, constatà, că după declarațiunea categorică și corectă a d-lui președinte cestiunea e clarificată.

In urma acésta s'au ales apoi trei dintre membrii conferenței ca sĕ compună și sĕ propună o nouĕ listă pentru comisiunea de 40. Firesce, că partea cea mai mare dintre membrii acestei comisiunĭ au fost propușĭ și aleșĭ tot pe placul lui Brote și soțĭ.

Nu vom mai face amintire despre animositățile manifestate în sînul comisiunei de către „tribuniștĭ“, dér trebue sĕ amintim aicĭ încercarea făcută de către céta *claqueur*-ilor și de șeful lor în conferința publică, cu ocasiunea discusiunei de mai sus, de a ațîța publicul asistent, în cea mai mare parte compus din țĕranĭ din jurul Sibiiului etc., ca sĕ demonstreze în contra vorbitorilor independențĭ. Acésta încercare, cu tóte silințele, ce și le dădeau agenții Broțiștĭ, mulțămită tactului înăscut țĕranilor noștri, n'a reușit după cum ar fi vrut ei, și a contribuit numai a constata esistența uneltirilor mișeleștĭ oculte ale clicei „tribuniste“.

Póte că n'am fi descris atât de amĕnunțit momentele caracteristice de mai sus dela conferența din Iulie 1893, décă nu am fi fost angajațĭ. prin cuvêntul dat, de a dovedi absurditatea și tendențiositatea învinuirilor rĕutăciόse, ce le-a ridicat fóia română din Arad, redactată de exelevul de preparandiă și șeful de *claqueurĭ* de odinióră, într'un numĕr din Martie a. c. contra directorului „Gazetei“, punênd între altele întrebarea:

„...Și în conferența înălțătóre dela 1893 *nu directorul „Gazetei“ propusese vot de blam la adresa comitetului luat la gónă de procuror?*“

Apoi nu — cum vĕḑurățĭ — ci acel Russu-Șirianu, care se scrie aḑĭ redactor responsabil al „Tribunei Poporului“, era sĕ dea indirect și involuntar comitetului un vot de blam forte supĕrător, décă președintele conferenței și al comitetului n'ar fi avut bunul sîmț de-a nu se solidarisa cu propunerea lui.

Directorul „Gazetei“ a făcut cei drept și dênsul o propunere cu ocasiunea acelei conferențe, dér nu în defavorul, ci în favorul comitetului și nu înaintea conferenței, ci într'o consultare intimă a bărbaților îngrijațĭ de sórtea partidului, consultare, al căreia resultat a format apoi obiectul discusiunei într'o consfătuire cu membrii comitetului înși-șĭ. Despre acésta vom vorbi în articolul următor.

*) A se vedé N-rii 89, 91, 95, 98, 100, 101 ai „Gaz. Trans.“ și articolii „*Cine a spart solidaritatea?*“ din „Gaz. Trans.“ Aprilie 19 2

---

**Delegațiunea ungară** a ținut alaltăerĭ ședință plenară sub presidiul contelui Iuliu *Andrassy*. Ea a desbătut propunerea baronului *Daniel* Ernö, ca la ședințele subcomisiunilor se pótă participa ca ascultătorĭ și alțĭ membrii ai legislațiunei, carĭ nu fac parte din membrii delegației, esceptându-se ședințele secrete. Propunerea *a fost primită* și cu acésta s'a paralisat „acțiunea“ gălăgiósă a kossuthiștilor. Indată după ședința plenară, s'a ținut ședința subcomisiunei, în care s'a desbătut budgetul provinciilor ocupate și la care — în sensul hotărîrii de mai înainte — ar fi putut participa domnii kossuthiștĭ ca óspețĭ. De astă-dată însĕ întrarea fiind liberă, nu s'a presentat nimenĭ din ei. „Acțiunea“ kossuthiștilor a mai avut o urmare. Contele Iuliu *Szapáry*, care a fost contra asistării deputaților nedelegațĭ la ședințele subcomisiunilor, *ș'a depus mandatul de delegat.* Subcomisiunea a rĕmas astfel fără de președinte.

---

**Pregătirĭ pentru congresul bisericesc sêrbesc.** Din *Neoplanta* se anunță că în 19 Maiŭ s'au făcut alegerile pentru congresul bisericesc sêrbesc. *Radicalii* sêrbĭ au repurtat o strălucită victorie. Ei au ales pe Dr. Slavko *Miletici*, fiiul decedatului Svetozar Miletici. Alegerea acésta dovedesce, că acțiile patriarchului sêrbesc nu prea stau bine. Radicalii au reușit și în alte localitățĭ cu candidații lor.

---

**Loubet în Rusia.** Președintele republicei francese, *Loubet*, a sosit deja în Rusia, ca sĕ reîntórcă Țarului visita, ce li-a făcut'o astă-tómnă Francesilor. Escadra francesă a sosit alaltăerĭ în portul dela Cronstadt, sosirea ei vestindu-se prin 21 loviturĭ de tun. Tunurile vaselor francese au rĕspuns salutărei. Președintele *Loubet* părăsind vasul frances, s'a dus — însoțit de marele duce Alexej — pe un vaporaș până la yachtul „*Alexandra*“, pe bordul căruia se afla Țarul. La întîlnire ei și-au strîns mâna forte cordial. Yachtul a plecat apoi spre Peterhof. De aicĭ cu trăsura s'au dus cu toții la gară; urcându-se în trenul curții, au sosit la $12^1/_2$ în Țarskoje-Selo.

Pressa ruséscă publică din incidentul acesta articolĭ elogioșĭ la adresa Franciei și a dublei alianțe, accentuând caracterul ei durabil și pacĭnic.

---

## «Gott erhalte».

Scurtă durată a avut bucuria „patrioților“. De unde mai erĭ alaltăerĭ foile din Budapeșta vestiau *urbi et orbi* sfîrșitul imnului „*Gott erhalte*“ în Ungaria, étă că a doua ḑi un comunicat oficios strică bucuria puerilă a domnilor Maghiarĭ și dă următórea esplicare faptului, că de ce nu s'a cântat imnul și la a doua representație din Tattersal:

„Din împrejurarea, că la a doua serată a jocului cavaleresc musica militară n'a cântat imnul poporal („Gott erhalte“) cu ocasia sosirei Majestății Sale, câte-va din foile oposiționale vréu sĕ tragă conclusiunea, că în cercurile normative ar voi sĕ nu mai țină sémă de cântarea imnului poporal în Ungaria. Drept lămurire declarăm, că *în partea acésta nu s'a făcut nicĭ o schimbare în regulamentele esistente* și că *nimenĭ n'are intenția de a face o astfel de schimbare.* Fapt este numai atât, că Majestatea Sa împărtășind verbal organelor curții ordinele privitóre la serata respectivă, a dispus ca de data acésta musica militară sĕ nu-l priméscă cu imnul poporal, nicĭ sĕ nu-l cânte când se va depărta — fiind-că s'ar puté sĕ se întêmple, ca monarchul sĕ vină mai târdiu la serată și sĕ plece mai curênd de încheierea ei. *Acésta și nimic altceva n'a fost causa* pentru care imnul poporal nu s'a cântat astă-dată“.

Comunicatul acesta oficios a apărut în „*Budap. Tud.*“ drept desmetecire pentru „patrioții“ carĭ iubilau deja prin pressă asupra pretinsului sfîrșit al lui „Gott erhalte“ în Ungaria. O fóie guvernamentală face la acésta observația, că pe cum Ungurul nu lasă nimic din tradițiile dela 48, tot așa nicĭ cei dela Curte nu lasă nimic din „Gott erhalte“. „Răbdare! — esclamă aceeașĭ fóie. — Sperăm, că cu timpul și în acésta va urma schimbarea salutară dorită. Amintirea plăcută a ḑilelor trecute, când în capitala maghiară au petrecut împreună regele, curtea și flórea societății maghiare, ne umple de speranța, că dinastia se va contopi și în sentimentul național cu Maghiarul, și atuncĭ va cădé de sine și va dispare și *Gott erhalte*“.

Decĭ răbdare!

---

## Ce mai ḑice baronul Banffy?

— Fine. —

„In urma raporturilor nóstre dualistice, ar puté cine-va sĕ vorbéscă — deși fără temeiu — despre óre-carĭ restringerĭ de drept de stat; însĕ esecutarea legilor create nu sufere și nu póte sĕ sufere în urma dualismului nicĭ un fel de restringere; — și décă în privința creărei *statului național maghiar unitar* s'ar vedé o lacună, acésta

nu trebue sĕ o căutăm în dualism, căcĭ o găsim mai de grabă în lipsa de orientare a guvernelor nóstre, în lipsa de energie a organelor esecutive — ba chiar și în slăbiciunea și indiferentismul societății.

Décă legile aduse în interesul statului național și al limbei naționale — deși recunóscem aicĭ, că în acéstă direcție am fi putut face mai mult, și décă n'am făcut, vina numai a nóstră a fost — décă, și o mai spunem odată, aceste legĭ ar fi fost esecutate cu cuvenita conscientă, n'ar trebui astădĭ sĕ ne plângem de *spiritul protivnic statului de prin unele școlĭ secundare (!)*, séu sĕ ne tânguim, că mulțĭ din învĕțătorii noștri poporalĭ încă nu cunosc limba statului, ba chiar și limba de comandă germană atât de mult atacată șĭ-ar fi pierdut importanța. Căcĭ chiar décă ar fi, ceea-ce însĕ este o cestiune deschisă, chiar décă ar fi ceva gravaminos în comanda germană, sistemul limbei regimentului însĕ în multe privințe este o cestiune mai importantă și décă — ceea-ce de douĕ-decĭ de anĭ și mai bine, de când s'a adus legea despre învĕțămêntul obligător în limba maghiară s'ar fi putut face — fie-care fiu al națiunei ar fi fost instruit unguresce, atuncĭ ar fi posibil și s'ar puté cere, ca oficerii și soldații, armata și autoritățile sĕ se înțelégă între sine numai unguresce: étă ce este important și nu aceea, care sĕ fie limba de comandă, ca mijloc al apĕrării comune; căcĭ, décă se cere, ar puté sĕ fie chiar și un jargon fără nicĭ un înțeles și nu tocmai limba germană.

Acestea voiam sĕ le spunem despre cestiunea națională maghiară în legătură cu dualismul: și acuma voim pe scurt sĕ mai ventilăm cestiunea națională maghiară din acest punct de vedere, într'o Ungarie, care ar fi ajuns într'o eventuală uniune personală și care din causa actualei proporții numerice între naționalitățĭ și Maghiarĭ ar fi nevoită a ține cont de aspirațiunile naționalităților și ar fi avisată la sine însășĭ, atât cu respeect al susținerea statului, cât și cu respect la interesele guvernului, sĕ ofere naționalităților favorurĭ în detrimentul heghemoniei rassei maghiare, și n'ar puté obține garanții în privința aceea, că nu pentru mulțumirea idealului mărturisit al naționalităților, dér numai pentru scopul final temporar, de a concede împărțirea Ungariei în districte de naționalitățĭ, séu sĕ dicem: de a tolera consecința, adecă federalisațiunea statului ungar, ce ar urma nesmintit în acest cas?

Póte s'ar păré prea întunecos acest tablou, însĕ istoria ne confirmă temerile. Sĕ abstragem de la utopia desperată și necorĕspundĕtóre intereselor statului național maghiar, utopia confederațiunei dunărene, zămislită în cercurile emigrațiunei; sĕ considerăm numai legea de naționalitățĭ de pe timpul luptei pentru independență și creată de fapt în formele legislațiunei de atuncĭ, care a fost discutată în dieta dela Seghedin. Nu a mers acéstă lege, creată de un parlament conscient de desĕvêrșita sa independență, în comune, comitate, tribunale, instrucția primară, starea civilă și peste tot în orĭ-ce contact cu autoritățile, ba chiar și în privința limbei de comandă, va sĕ dică a limbei în armată, n'a mers mult mai departe, decât art. 44 dela 1868 creat pe vremea zămislirei dualismului? Cu drept cuvênt dicea Szemere în discursul sĕu ținut la 21 Iulie 1849, că „nicĭ o țéră nu acordă micilor naționalitățĭ asemenea drepturĭ în cadrul limitelor sale.“ El însĕ, firesce, n'a dis, că drepturile acordate prin acésta desbrăcau statul ungar de caracterul sĕu național; cu tóte că era liberal și din punct de vedere al statului de drept teoretic, consecuent, ba póte între împrejurările estraordinare de atuncĭ, când era vorba ca prin câștigarea naționalităților sĕ se asigure succesul luptei pentru independență, erau la aparență motivate, — din puntul de vedere al *statului național maghiar unitar* însĕ nu erau de loc admisibile.

Articolul de lege XLIV: 1868 — recunóscem — s'a făcut pe temeiul acestei legĭ dela 1849; recunóscem, că bărbații de stat, carĭ la începutul vieții de stat constituționale renăscute, ale cărei bucurii de copil le-au gustat, în urma concepției lor, care vedea totul în colorĭ trandafirii, au mers mai departe, decât trebuia sĕ mérgă cu respect la viitorul *statului național maghiar unitar*: — însĕ mai recunóscem și aceea, că guvernele fără escepție au ajuns la convingerea, că avênd în vedere interesele *statului național maghiar unitar*, în aplicarea legei trebue sĕ-șĭ impună reserve și că legile create mai târdiu, décă nu în tóte, dér în multe privințe au manifestat tendința, de a stîrpi greșelile făcute și lipsurile observate.

Articolul de lege XLIV îl voiŭ trata în detail cu altă ocasiune.“

---

## Programa serbărei dilei de 10 Maiŭ 1902.

(*A douĕdecĭ și cincea aniversare a proclamărei independenței.*)

I In revărsatul zorilor 21 loviturĭ de tun vor anunța capitalei solemnitatea dilei.

II La órele 10 diminéța se va celebra pe piața Romană, serviciul religios de către Inalt Prea Sfințitul Metropolit Primat, înconjurat de membrii Sfântului Sinod, în presența Maiestăților Lor Regelui și Reginei și Altețelor Lor Regale Principelui și Principesei României, încunjurațĭ de curțile regale și princiare.

Vor fi față la acest serviciu religios: președintele consiliului, miniștrii, președințiĭ vicepreședinții și birourile Corpurilor Legiuitóre, precum și senatorii și deputațiĭ afiațĭ în capitală, Inaltele Curțĭ de casațiune și de compturĭ, Academia Română, Corpul profesoral, Curțile și tribunalele, primarul Capitalei cu Consiliul comunal, Camera de comerciŭ, înalții funcționarĭ ai Statului și ofițerii din armata permanentă, reservă și gendarmerie, carĭ nu vor fi sub arme.

După serviciul religios, Inalt Prea Sfințitul Metropolit Primat sfințesce nouĕle stégurĭ ale Corpurilor de trupă, carĭ au luat parte la rĕsboiul independenței și Majestatea Sa Regele încredințéză aceste stégurĭ comandanților acestor corpurĭ de trupă.

III. Armata va fi aședată de la Palatul regal pe stradele: Victoriei, Episcopiei, Corăbiei, Primăverei, Piața Romană, Bulevardul Colței, Șoséua Jianu, strada Ghica și Șoséua Kisseleff până la strada Monetăriei.

IV. Pornirea dela Palatul Regal a Maiestăților Lor Regelui și Reginei, împreună cu Altețele Lor Regale Principele și Principesa României, se va anunța prin 101 loviturĭ de tun ale Arsenalului armatei și ale forturilor cetății Bucureștĭ.

V. După distribuirea stégurilor, Maiestatea Sa Regele, precedat de drapelele vechĭ, trece în revistă trupele și primesce, la $11^1/_2$ óre defilarea pe piața Victoriei.

După defilare, Majestatea Sa Regina, împreună cu Alteța Sa Regală Principesa României, se întórce la Palat; Majestatea Sa Regele, precedat de stégurile vechĭ, se întórce la Palat, unde aceste stégurĭ se depun în sala Tronului.

VI. La órelele 8 séra va avé loc în curtea de onóre a Palatului regal o retragere cu torțe, după care musicile militare vor cânta în grădinile și piețele publice.

VII. Registrele de înscriere la Maiestățile Lor Regele și Regina vor fi deschise la Palatul din Capitală.

VIII. In acéstă di, la órele 10 diminéța, se va celebra un serviciu religios în tóte comunele urbane și rurale din țéră, la care vor asista autoritățile locale.

Domnii prefecțĭ vor primi, în reședințele județelor, felicitările autorităților civile și militare, precum și ale orășenilor.

In aceste reședințe, domnii prefecțĭ, în înțelegere cu primarii și șefii garnisónelor respective, vor regula modul serbărei acestei dile.

---

# SCIRILE DILEI.

— 9 (22) Maiŭ.

**Acțiunea de colonisare în Têrnava-mare.** Intr'o conferență ținută în Sighișóra în diua de 15 Maiŭ, s'au fixat modalitățile parcelării domeniului contelui Haller. Se scie, că acest domeniu a fost cumpărat de ministrul de agricultură Ignaț Daranyi cu scop de-a fi parcelat. Domeniul este de 1278 jughĕre, din care 771 jughĕre se vor da în parcele micĭ, pe când restul împreună cu castelul, parcul și cea mai mare parte a pădurei se va da la 38 coloniștĭ. Valórea unei parcele este de 7500 coróne, care sumă se va plăti în modul următor: în primii doi anĭ $2^0/_0$=150 cor., în al treilea $3^0/_0$=225 cor. și dela al patrulea încolo, timp de 50 anĭ, în fie-care an $4^0/_0$, adecă 300 coróne. Venitul minimal al unei parcele va fi anual 798 coróne.

**Marele album al armatei române.** Albumul acesta, e gata. El sĕ compune din 236 tablourĭ, representând întréga armată. In restimpul fórte scurt de douĕ lunĭ autorul sĕu, d-nul Antoniu, a cutreerat tóte garnisónele din România și le-a fotografat, însoțit fiind în acéstă călĕtorie de domnul locotenent Eliad, care avea misiunea de a stabili cu ofițerii garnisónelor diua și óra când aveau sĕ se fotografeze. Albumul, erĭ Miercurĭ în 21 Maiŭ, s'a presentat Majestățiĭ Sale Regelui. Atelierele d-lui Socec efectuéză legarea albumului, care va fi în piele fină cu diferite armurĭ în relief, representând decorațiile înființate pe timpul rĕsboiului din 1877, marca țĕrii, medalia commemorativă, ce se va bate cu ocasia jubileului și inscripția *„Armata română marelui ei căpitan“*. In prima pagină este tabloul M. S. Regelui când sĕ întórce dela rĕsboiŭ. Pe a doua se vede familia A. S. Principelui. Pe a treia portretul d-lui ministru de rĕsboiŭ. Vin apoi: statul major regal, societatea geografică, școla de rĕsboiŭ, școlele și instituțiile militare, după carĭ urméză corpurile de armată I, II, III, IV, divizia din Dobrogea și marina militară. Lucrarea a fost făcută de d-l Antoniu gratis, reservându-șĭ înse dreptul de a o reproduce în urmă, în strĕinătate, spre a o pune la disposiție publicului.

**Representație populară.** Pentru serbarea jubileului de 25 de anĭ de independență, direcțiunea Teatrului Național va da o mare *representație populară* în séra de 24 Maiŭ 1902, la care vor asista Principiĭ Moștenitorĭ. Se va juca drama rĕsboinică „Peneș Curcanul“ de d-nii Vasile Leonescu și Th. Duțescu-Duțu. Intre actul al II-lea și al III-lea d-l I. Petrescu, artist societar al teatrului, va rosti în fața Altețelor Lor o cuvêntare jubilară de d-l Duțescu-Dutu.

**Afacerea sfințirii stégului regimentului din Clușiŭ.** Foile unguresci fac mare sgomot cu afacerea acésta. „Egyetértés“ spune, că cetățenii orașului Clușiŭ nu vor lua parte la serbarea sfințirei stégului, care pórtă ca amblemă vulturul cu douĕ capete. Stégul nu va fi sfințit de episcopul *Majlath*, ci de preotul militar gr.-cat. Dumitru *Pop*, lucru pentru care „E—s“ e satisfăcut încât-va și laudă pe episcopul Majlath, că s'a retras dela serbare.

**Adevĕrat sĕ fie?** Lui „Bud. Hirlap“ i-se scrie din Orșova, că clubul „reuniunei școlastice regnicolare civile“ din Bănat a făcut, după adunarea dela Rosaliile apusene, o escursiune la *Turnu-Severin* (România), unde autoritățile politice, șco-

---

FOILETONUL „GAZ. TRANS.“.

## Din viéța de teatru.

A dis odată cine-va, că teatrul e o femeie sulemenită, de departe te farmecă, dér décă te sărută, îțĭ rĕmâne roșața buzelor pe față.

E nespus de caracteristică acéstă afirmare, și cei carĭ se îndeletnicesc cu arta teatrală o simt..., o simt până 'n adêncul sufletului. Ferice de cei-ce rĕmân în tot-déuna departe, ca simplii admiratorĭ, și vai de curioșii, carĭ se încumetă sĕ se apropie de femeia sulemenită: în préjma ei este vîrtejul patimilor, care de cele mai multe-orĭ te omóră, séu décă se întêmplă sĕ scapĭ din el, trebue sĕ-țĭ plătescĭ acest noroc cu tot ce ai mai sfânt în tine.

*

Acum vre-o trei anĭ locuiam într'o mahala depărtată de centru, la o fostă actriță, care acum își ducea bĕtrânețele dintr'o mică pensie, pe care i-o dădea teatrul național. Era o femee de moda veche, care trăia cu sufletul în generația trecută. Scia multe de pe vremurile înființării teatrului și vorbia cu entusiasm despre cei-ce șĭ-au pus sufletul în temelia teatrului român.

Era o adevĕrată bucurie pentru dênsa când mĕ vedea, că viu acasă. Nicĭ n'apucam sĕ-mĭ iau pălăria din cap, mĕ și pomeneam cu ea în cameră; era singură pe lume, biata femeie, și se simția fericită când mai schimba o vorbă cu cine-va.

— „Mĕ mir fórte mult de d-ta — îmĭ dise ea într'o di, — îțĭ place sĕ stai mai mult aci, acasă... hei, dér bietul Dinu nu se mai arăta cu dilele.... Mai ales de când cu destrăbălata aia, nu mai era chip sĕ vorbescĭ cu el...

Sĕ-țĭ fac o cafeluță?....

Intr'o di o rugai sĕ-mĭ povestéscă pățania lui Dinu, la care ținea dênsa așa de mult, și pe care mi-l pomenia în tóte dilele.

*

—Sĕ vedĭ... începù ea aședându-șĭ piciorul drept peste cel stâng și potrivindu-șĭ cu îngrijire rochia cea négră..., adecă de ce țĭ-așĭ mai spune?... Câte nu se întêmplă d'astea în diua de adĭ..., dér pĕcat, dĕu pĕcat de bietul Dinu, că pré era băiat cum se cade.

Îl angajase de curênd la teatru și-mĭ spunea, că se simte fórte mulțumit de lucrul acesta. Făcea progrese uimitóre și toțĭ colegii îl iubiau; el nu s'amesteca nicĭ-odată în intrigile de culise. In sfêrșit ce sĕ-țĭ mai spun?... O începuse bine, bine de tot. Décă ar fi mers lucrurile așa, băiatul ajungea departe...

Dela o vreme i-a cădut ochii pe-o femeie din teatru, pe cea mai frumósă femeie, dér, spre nenorocul lui, pe cea mai ușóră dintre femei. L'a prins în vraje dintr'odată și atât de puternic, încât n'ar fi dat un zîmbet al ei pe tóte comorile din lume. Dinu era unul din ómenii, carĭ sunt în stare sĕ se 'namoreze de-o statue, de un rĕsărit séu de un apus de sóre, de un colț de cer senin, în fine de orĭ-ce, décă îndeplinea condiția desăvîrșitului ca frumusețe. Inchipuesce-țĭ, cât de ușor a putut sĕ cadă în cursa acestei femei, al cărei suflet nu-l cunoscea, dér care era frumósă ca o porumbiță. Ea era dintre femeile, carĭ nu cunoscea iubirea, iubirea adevĕrată și sinceră, era născută sĕ zimbéscă la tótă lumea și sĕ nenorocéscă pe sentimentalii devotațĭ, carĭ îi eșiau în cale. Dinu a băgat de sémă lucrul acesta, dér era pré târdiu sĕ se mai depărteze, căcĭ începuse s'o iubéscă prea mult ca s'o mai pótă uita.

Inchipuesce-țĭ, ce s'a putut petrece în sufletul bietului băiat când începù s'o cunóscă, când audia în fie-care di isprăvile ei, când o vedea acum cu unul, acum cu altul, vecĭnic veselă, fără nicĭ o consciință de ce face, și pe lângă tóte astea spunêndu-i și lui de câte-orĭ avea ocasie, spunêndu-i că-l iubesce. Le vedea tóte acestea și tăcea, chinuindu-se pe sine însu-șĭ, ér când odată îșĭ luà curagiul sĕ-i spue, că nu-i frumos ce face, că ar fi bine sĕ se schimbe, ea se uita fórte mirată la el, ca și când vorbele acestea ar fi venit din altă lume, căcĭ pentru ea nu era viéța, decât așa cum o trăia dênsa.

A trecut vre-o cincĭ lunĭ de iubire sbuciumată și Dinu di cu di se simția tot mai nenorocit și la urmă căduse într'o melancolie, care te punea pe gândurĭ. Părea, că tot ce-a avut în suflet s'a consumat de focul acestei iubirĭ nebune. Ajunsese ca un lucru, pe care orĭ-unde l'ai pune, se mulțumesce cu locul lui; când îl vedeam, că plécă și îi diceam sĕ stea mai bine acasă, m'asculta fără sĕ dică nimic, ér de-i diceam câte-odată sĕ mai

lare și publicul li-a aranjat primire sĕrbătorescă. Aprópe 10,000 de ómenĭ așteptau vaporul, care ducea pe escursioniștĭ. Din partea autorității politice, escursioniștii au fost salutațĭ de sub-prefectul *Zaharia* „urând prosperitate națiunei maghiare, Ungariei și culturei maghiare“ (!). Directorul liceului Constantin *Armașu* a salutat pe pedagogii maghiarĭ, ca pe apostolii păcii (!) Publicul adunat a strigat: *sĕ trăéscă* și *„éljen“*. A rĕspuns profesorul *Foldes* Miklos în limba română. Profesorii au visitat apoi liceul model. Cincĭ-sute (?) studențĭ în uniformă, formau spalir, ér musica lor a cântat marșul *„Rakoczi“* (?!)... Séra s'a dat un banchet strălucit în onórea óspeților. S'au ținut numeróse toaste, accentuându-se în tóte *„amiciția și frățietatea româno-maghiară“* (!) Banchetul a durat până la 2 óre din nópte, când trenul a dus pe escursioniștĭ la Mehadia. — Dăm scirea acésta, după fóia maghiară, ca o curiositate.

**Procesul diarului „D. T. f. U.“** s'a fixat pe Marțĭ, în 27 Maiŭ.

**O broșură în contra lui Wolff.** La Viena s'a publicat broșura deputatului *Schalk*, în care se descopere noue și scandalóse fapte ale vestitului deputat pangerman *Wolff*. Afară de cunoscută seducțiune a logodnicei amicului sĕu intim, dênsul ar fi încercat, ca se vîndă unei puterĭ strĕine, ca director al diarului „Ostdeutsche Rundschau“. Deosebit de asta ar fi fost corupt de băncile societăței industrialilor. Scandalul va fi enorm și va puté sĕ aibă urmărĭ sensaționale.

**Duel sângeros.** In Timișóra a avut loc în diua de 18 Maiŭ un duel între doi ofițerĭ superiorĭ, anume Carol Ietel și Franz Maser, ambii locotenențĭ-colonelĭ dela reg. 29 de infant. Causa duelului a fost o altercație. Intêlnirea pe teren a fost Duminecă diminéța la órele 9 în casarma Ferdinand. Adversarii au duelat cu săbii grele de cavalerie. Ambii au fost rănițĭ. După duel s'au împăcat.

**Congresul silvic.** Marțĭ s'a deschis congresul corpului silvic, în localul administrației domeniilor corónei, din strada Știrbei-Vodă, Bucurescĭ. După discursul de deschidere rostit de d-l. Kalinderu, se va face darea de sémă anuală.

**Revista sanitară militară** relatéză că d-l Dr. Butză, medic maior la spitalul militar central (Bucurescĭ) a indicat un nou mijloc practic de a distinge sângele de om de sângele celor-lalte animale, lucrare care a fost comunicată societăței de Biologie din Paris, și care este fórte importantă din punctul de vedere medicolegal, în cas de crime. Medicul maior Butză recomandă în afacerea esperiențelor și a cercetărilor serul pleuretic, în loc de serul sanguin (procedeul lui Uhlenhut), deóre-ce cel dintâiŭ se póte procura cu mai multă înlesnire.

**Societatea musicală „Hora“.** Un grup de musicanțĭ de diferite ramurĭ s'a constituit într'o societate musicală cu numele *„Hora“*. Scopul acestei societățĭ este: a) sĕ rĕspândéscă gustul de musică mai ales în pătura de jos a poporului; b) sĕ cultive și sĕ practice musica de tóte genurile, dér mai de preferință musica chorală națională populară; c) sĕ vină în ajutor membrilor sĕi în cas de bólă, lipsă de lucru și deces; d) sĕ desvolte spiritul de solidaritate între membri; e) sĕ fondeze o bibliotecă, o revistă musicală și o școlă preparatóre de musică; f) sĕ formeze un fond pentru înființarea unei case de economii și credit a musicanților, și — cu timpul — sĕ construéscă un institut de invalidĭ musicanțĭ și un teatru popular.

**Omor.** George Catana din Ohaba-Mutnik a împlântat un cuțit în inima fetei Parascheva Matieș, pentru-că acésta refuzase a juca cu el. Frumósa Paraschiva muri pe loc, ér Catana fù dus la arest la Lugoșiŭ.

**Un doctor mort de difterie.** Docentul universitar Dr. Török din Viena a murit dilele acestea în urma unei infecțiunĭ de difterie, contractată în exercițiul funcțiunei sale.

**Mórtea unui curier.** Damian Istvănescu din Luncanĭ a fost găsit mort pe drumul, ce duce la Forăzeștĭ (Bănat). Nenorocitul avù un atac de epilepsie și trei dile a zăcut inconscient, fără se fi trecut cine-va pe acolo. A treia di și-a dat sufletul. Tótă corespondența s'a găsit la el.

**S'a găsit** un césornic de argint în Valea Cetății. Aflătorul locuesce în Strada Castelului nr. 33.



## Din Clușiŭ.

(Coresp. part. a „Gaz. Trans“.)

— 21 Maiŭ 1902.

Cu inimă întristată Vĕ raportez despre un cas unic în felul sĕu. Cel puțin noi Românii ne putem mândri până acuma, că deși avem pe icĭ pe colea câte un pĕcătos și slab de înger, dér în general la noi nu se găsesc casurĭ de renegărĭ în felul, cum am vĕdut la Slovacĭ, Rutenĭ etc. Procesul de pressă judecat erĭ și astădĭ la curtea cu jurațĭ, ne-a oferit însĕ un trist tablou de degenerare națională.

Subiectul acestui trist tablou a fost un tînĕr al cărui bunic din partea tatălui a fost preot român în Chioar, ér bunicul din partea mamei preot reformat în comit. Sătmariŭ. De ce este capabil o asemenea progenitură, sĕ judece fie-care din vorbele lui, pe carĭ vi-le transmit în estras după diarele unguresci din localitate. Pentru a înțelege mai bine lucrurile, trebue sĕ premit, că în amintitul proces erau acusatorĭ toțĭ membri direcțiuneĭ institutului financiar „Economul“ în frunte cu d-l Vasile Podobă, între carĭ fruntașĭ ai bisericei și mirenĭ cunoscuțĭ ca ómenĭ distinșĭ și cinstițĭ, ér acusat era d-l Dr. Indre Lászlo junior, care într'un diar din Clușiŭ a îndrăsnit sĕ arunce învinuirĭ din cele mai grave la adresa conducĕtorilor institutului financiar român, ca: șantaj, falsificărĭ, malversațiunĭ etc.

Ĕtă în resumat discursul acusatului:

„El spune, că e „valah“ din comitatul Sătmariului. Bunicul sĕu din partea tatei nu sciea unguresce, ér bunicul sĕu din partea mamei, preot calvin, nu sciea romanesce. Neamurile lui române au luptat însĕ în rîndul honvedilor la 48 și astădĭ au pensie ca foști honvedĭ. In Sătmariu inimile Românilor sunt contopite cu ale Ungurilor în iubirea de patrie. Un singur agitator este în tot comitatul, și acela este la Șișescĭ. Venind la Clușiŭ a credut, că tot așa e și aicĭ, dér s'a înșelat. Cu grózà a observat, că aicĭ Valahii vor sĕ facă stat în stat. Pentru sufletul lui drept și sincer l'au persecutat Valahii. S'a convins, că la Valahĭ cu cât cineva uresce mai mult pe Ungurĭ, cu atât este mai distins, mai înaintat. El ajunsese la alternativa: de a purta numele de renegat — orĭ a-șĭ desprețui patria și a lupta în rênd cu trădătorii de patrie. A găsit însĕ între Valahĭ și ómenĭ cum se cade (citéză câteva nume). Dela aceștia a audit, că Podobă agită contra națiunei maghiare. Nimenĭ n'a îndrăsnit sĕ ridice cuvêntul. Atuncĭ el, ca patriot maghiar și ca amic al cunoscuților tătâne-sĕu, s'a hotarît se demascheze faptele lui Podobă et Comp. — Di de di audia isbucnirile de ură contra Maghiarilor și agitația desvoltată cu scop de a uni Transilvania cu România. A căutat, sĕ vadă, décă tendințele lor au vr'o basă morală, ca sĕ se alăture și el, dér s'a înșelat. Agitatorii umblă cu untul pe cap. Ei umblă pe cărarea, unde se comit crime, fără sĕ pótă fi pedepsițĭ. Sórele nostru era prea slab pentru a le topi untul, de aceea a venit el sĕ topéscă untul. Românii îșĭ învață copiii sĕ-i urască pe Maghiarĭ, ceĭ inteligențĭ îșĭ trimit copiiĭ în România, ca sĕ învețe ura. Cine nu ține cu ei, este batjocorit în „Gazeta“ și „Tribuna“. Trădarea de patrie le procură traiŭ domnesc. Ura contra ideiei naționale nu o propagă din convingere, ci din rîvna de câștig. Vĕdênd între acusatorĭ nume unguresci, a credut că are de a face cu membrii dela „Emke“, când colo are de a face cu trădătorĭ de patrie. — Din România vin în fie-care an mii de francĭ la posta din Clușiŭ. Cea mai mare parte a popilor din Transilvania lucréză așa. Scie, că nu-l așteptă florĭ, căcĭ asta-i sórta patrioților în Ungaria. Așteptă cu încredere verdictul.“

Verdictul încă nu ne este cunoscut.

— p. —

# ULTIME SCIRI.

**Bucurescĭ**, 21 Maiŭ. Astădĭ la órele 3 p. m. a fost la Ateneu o grandiósă serbare militară, cu care ocasiune oficerii din capitală au oferit regelui marele album al armatei și un tablou alegoric, representând pe rege, pe principele Ferdinand și pe micul prinț Carol. A vorbit d-l Sturdza și a rĕspuns regele.

**Bucurescĭ**, 21 Maiŭ. Cu ocasiunea petrecerii în Bucurescĭ a diaristului evreu din Francia, Bernad Lazare, studenții au făcut o manifestațiune ostilă contra jidovilor. S'au întêmplat ciocnirĭ cu poliția și gendarmii și s'au făcut câte-va arestărĭ.

**Constantinopol.** 21 Maiŭ. Prințul George *Bibescu*, fiul fostului domn al Munteniei, a murit erĭ aicĭ în vîrstă de 68 anĭ. Inmormêntarea se va face în Bucurescĭ.

**Petersburg**, 21 Maiŭ. Adĭ s'a dat în onórea lui *Loubet* la $8^1/_2$ séra, un prând de 300 tacâmurĭ. Țarul *Nicolae* a golit paharul pentru mărirea și înflorirea Franciei, aliata Rusiei. — Președintele *Loubet* a rĕspuns mulțumind și golind paharul pentru sănĕtatea părechii imperiale și a familiei domnitóre și pentru înflorirea și mărirea Rusiei, aliata sinceră și amica Rusiei.

**Berlin**, 21 Maiŭ. *„Lokalanzeiger“* primesce din Rotterdam scirea, că în cercurile influente de acolo se afirmă, că majoritatea covîrșitóre a comandanților burĭ au votat *pentru continuarea rĕsboiului.*

*Proprietar: **Dr. Aurel Mureșianu.***
*Redactor responsabil: **Traian H. Pop.***

---

iasă sĕ se plimbe, pleca fără sĕ mĕ întrebe nimic...

De câte-orĭ nu-l găsiam plângênd colea cu capul pe mescióra asta și de mĕ încercam sĕ-l mângâi, îmĭ rĕspundia cu un zîmbet trist:

—Nu e nevoe..., nu merit atâta bunătate, sunt un nebun și pace; de-așĭ fi cuminte n'așĭ fi așa...

Intr'o nópte după douĕ-spre-dece se întórse acasă mai tulburat ca nicĭ-odată. La teatru se jucase Romeo și Iulietta. Dinu ținuse rolul lui Paris, ér al Iuliettei fusese jucat de acéstă frumósă femeie. Ce sĕ-țĭ spun?... M'am speriat audind pașii lui pe coridor și ușile pe carĭ le trântia în urmă-i. Par-că venise furtuna și eram fórte îngrijată, sciindu-l mai ales ce liniștit venia altă-dată acasă, de nicĭ nu-l simțiai.

Cum ajunse în odaie, începù sĕ cânte; era o melodie inventată de el, o melodie ciudată, care-țĭ făcea frică și care nu se mai sfîrșia.

Il ascultai vre-un ceas din odaia de alăturĭ. Dela o vreme vocea lui devenia tot mai plângătóre și se intrerupea din când în când de câte un oftat adênc, nespus de dureros.

Imĭ luai o hăinuță pe mine și întrai la el, aci în odăița asta. Scii cum l'am găsit?... Ședea pe scaun, colea, cu picióreie ridicate pe masă. Cu capul lăsat pe piept, cu ochii pierduțĭ pe podele îșĭ cânta cântecul și nicĭ nu băgà de sémă întrarea mea. Mĕ apropiai de el și-l strigai pe nume. Incetà din cântec, dér rĕmase tot în poziția de mai înainte. Ii pusei mâna pe umĕr și-l mai strigai odată. Ișĭ ridicà capul încet și mĕ privia lung cu ochii lui marĭ, negrii, carĭ luaseră acum o expresie ciudată.

— Ce cântai? îl întrebai eu, înfricoșindu-mĕ singură, că-i făceam întrebarea asta. El îmĭ rĕspunse, că nu-șĭ aduce aminte, décă a cântat séu nu, dér că se simte fórte tulburat și-mĭ povesti cu de-amĕruntul acéstă iubire a lui, pe care eu n'o cunosceam până atuncĭ. La sfîrșit termina cam așa:

Astă-séră s'a pus vêrf la tóte. Nu sciu cum sĕ spui..., dér par' că mi-s'a rupt ceva în piept când am vĕdut-o pentru întâia-óră în viéța mea spunêndu-i altuia cuvinte de iubire. Am audit multe și m'am împăcat cu tóte, dér ca s'o vĕd cu ochii mei strângênd pe altul în brațe, vorbindu-i așa de dulce, sărutându-l... uite mi-s'a sfîșiat inima. Sciu că sunt un nebun, sciu că trebuia sĕ facă tóte astea de ochii lumei, și de dragul lui Shakespeare, sciu că trebuia sĕ se arate iubitóre către Romeo... și totușĭ mĕ dóre..., mĕ dóre..., mĕ dóre.

Aci începù sĕ plângă. Incercai eu sĕ-l liniștesc în tóte felurile, dér nu fù chip sĕ-l astîmpĕr. Când îi spuneam sĕ încerce s'o uite, s'o lase în plata sfântului, că nu-i vrednică de-o iubire ca a lui și că n'o sĕ-l pricépă nicĭ-odată, el nu mai scia se îngâne decât:

— E atâta de frumóse..., atât de frumósă!

A doua di s'a simțit rĕu de tot i-a plecat la sora-sa în strada ***.... Acum vre-o douĕ lunĭ am fost pe la el; era sfîrșit cu totul, sĕracul, și nu sciu, décă o va mai duce mult.

* * *

Acum un an, pe la sfîrșitul lui August, vedeam în fie-care di în sala de repetiții, pe un scaun de lângă, ușe un tînĕr slab, cu ochii în fundul capului, palid, rĕmânênd trist și nepăsător la tóte glumele, ce se făceau de către actorii, carĭ repetau. Aceștia, unul câte unul se apropiau de el, îi vorbiau, — o conversație scurtă — și eșiau pe urmă în sala de fumat, comentând pe socotéla melancolicului ofticos. Toțĭ îl compătimiau și îl regretau pe bietul tînĕr, care nu era altul decât Dinu, despre care îmĭ povestise bĕtrâna actriță.

Intr'o di de pe la sfîrșitul lui Septemvrie se adunaseră împrejurul lui mai mulțĭ dintre actorĭ și actrițe și-l întrebau despre diferite lucrurĭ; el rĕspundea scurt, nelămurit, și când încerea sĕ povestéscă ceva, se opria în mijlocul frasei, îșĭ uita, ce are sĕ dică și tăcea privindu-i pe toțĭ cu nisce ochĭ fricoșĭ și umedĭ de lacrimĭ.

„Mĕi Dinule, scii tu cum mĕ chiamă pe mine?“ îl întreba câte unul, și el îl privia lung, ca și când șĭ-ar fi roscolit în adêncul sufletului; îl vedeai cum se chinuesce sĕ-șĭ aducă aminte și ți-era mai mare mila vĕdênd aerul de desnădejde, ce i-se zugrăvia pe față.

N'am sĕ uit nicĭ-odată înfățișarea lui când fù întrebat de femeia cea frumósă, déc' o mai cunósce.

„Da, da,—oftà el privindu-o extaziat cu o față înveselită, ca și când tot sângele ce-l mai avea i-se ridicase în obraz — da, da... te cunosc pe d-ta..., ce frumósă eștĭ d-ta...“ și se ridicà în picióre și-i sărută mâna.

*

Nu sciu ce s'o fi mai întêmplat cu bietul Dinu. Indată ce s'au pornit ploile de tómnă nu s'a mai arătat pe la teatru. Cine scie, décă nu s'a dus cu frundele, cu ploile, cu întréga podóbă a naturii, ursită sĕ móră odată cu adierea iernei.

*Veturio.*

## Cursul la bursa din Viena.

Din 21 Maiu n. 1902.

| | |
|---|---|
| Renta ung. de aur 4% | 120.80 |
| Renta de coróne ung. 4% | 97.90 |
| Impr. căil. fer. ung. în aur 4½% | 120.40 |
| Impr. căil. fer. ung. în argint 4½% | 100.50 |
| Oblig. căil. fer. ung. de ost I. emis. | 120.— |
| Bonurî rurale ungare 4% | 97.70 |
| Bonurî rurale croate-slavone | 98.— |
| Impr. ung. cu premii | 202.— |
| Losurî pentru reg. Tisei şi Seghedin | 162.10 |
| Renta de argint austr. | 101.70 |
| Renta de hârtie austr. | 101.60 |
| Renta de aur austr. | 120.80 |
| Losurî din 1860. | 152.75 |
| Acţii de-ale Băncei austro-ungară | 15.97 |
| Acţii de-ale Băncei ung. de credit | 705.— |
| Acţii de-ale Băncei austr. de credit | 683.— |
| Napoleondorî | 19.07 |
| Mărcî imperiale germane | 117.33½ |
| London vista | 240.36 |
| Paris vista | 95.32½ |
| Rente austr. 4% de coróne | 99.80 |
| Note italiene | 93.55 |

## Cursul pieţei Braşov.

a Din 22 Maiu n. 1902.

| | Cump. | Vênd. |
|---|---|---|
| Bancnot rom. | 19.— | 19.04 |
| Argint român. | 18.40 | 18.44 |
| Napoleond'orî. | 19.— | 19.10 |
| Galbenî | 11.30 | 11.40 |
| Ruble R sescî | 126.— | 127.— |
| Mărcî germane | 58.50 | —.— |
| Lire turcescî | 10.72 | —.— |
| Scris. fonc. Albina 5% | 100.— | 101.— |

Nr. 6573—1902.

## PUBLICAŢIUNE.

De-óre ce *A. Porr*, carele poseda în Braşov un institut de mijlocire de servicii şi plasare de servitorî, concesiat cu Nr. m. 7060/1897, dela finea anului 1898 nu mai usézǎ de acésta concesiune, de aceea în sensul §-ului 49 al art. de lege XVII 1884 şi pe basa ordinului Ministeriului de comerciu dela 29 Ianuarie 1902 Nr. 5875/VIII—1902, *acésta concesiune sĕ declară de ştérsă.*

Inainte însă de a estrada cauţiunea lui Albert Porr, se provócă toţî aceea, carî contra antreprindĕtorului de mijlocire, pentru servicie Albert Porr, voesc a-şî validita vre un drept de despăgubire séu pentru vre-o pretensiune, sĕ-şî înainteze atarî reclame la acest magistrat orăşănesc până la *12 Iunie 1902*, cu atât mai vêrtos, căcî după espirarea acestuî termin, cauţiunea din cestiune sĕ va estrada deponentului sĕu Albert Porr.

Braşov, 6 Maiu 1902.

1—3.(524) *Magistratul orăşenesc.*

## Abonamente

la

## „Gazeta Transilvaniei“

se pot face orî şi când pe timp mai indelungat sĕu lunare.

Sz. 2516—1902.
tkvi.

## Árverési hirdetményi kivonat.

A fogarasi kir. járásbiróság, mint telekkönyvi hatóság, közhirré teszi, hogy Popa Zamfir George végrehajtatónak Popa Zamfir Bucur végrehajtást szenvedő elleni 152 korona 50 fillér tőkekövetelés és járulekai iránti végrehajtási ügyében a brassói kir. törvényszék (a fogarasi kir. járásbiróság) területén fekvő a gridi 176. sz. tljkvben foglalt Popa Paraschiva szül. Popa, özv. Comaniţiu Rafira szül. Oopa, Potecu George Nutza Boer Mária szül. Csicsernea, Csicsernea Juon és Modorcsa Marta szl. Popa nevén álló A † 

| | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|
| 324, 325 hrsz | egész ingtlra | 330 kor. | 6929 hrsz. | egész ingtlra | 26 kor. |
| 615 | „ „ „ | 10 „ | 6944 | „ „ „ | 11 „ |
| 694 | „ „ „ | 06 „ | 6955 | „ „ „ | 21 „ |
| 1047 | „ „ „ | 26 „ | 6967 6968 | „ „ „ | 31 „ |
| 1131 | „ „ „ | 30 „ | 7021, 7022 | „ „ „ | 20 „ |
| 1970, 1941 | „ „ „ | 26 „ | 7033 | „ „ „ | 06 „ |
| 2230 | „ „ „ | 07 „ | 7064 | „ „ „ | 02 „ |
| 2254 | „ „ „ | 13 „ | 7350 | „ „ „ | 60 „ |
| 2324/1 | „ „ „ | 02 „ | 8272 | „ „ „ | 42 „ |
| 2324/3 | „ „ „ | 02 „ | 8282 | „ „ „ | 15 „ |
| 2427 | „ „ „ | 26 „ | 8552 | „ „ „ | 28 „ |
| 2433, 2434 | „ „ „ | 10 „ | 8661 | „ „ „ | 18 „ |
| 2442 | „ „ „ | 09 „ | 9034, 9035 | „ „ „ | 38 „ |
| 2448 | „ „ „ | 01 „ | 9207/2 | „ „ „ | 03 „ |
| 2476 | „ „ „ | 09 „ | 9200/1 | „ „ „ | 03 „ |
| 4476/2 | „ „ „ | 15 „ | 9272/1 | „ „ „ | 03 „ |
| 5045 | „ „ „ | 103 „ | 9474 | „ „ „ | 09 „ |
| 5045/1 | „ „ „ | 02 „ | 9482 | „ „ „ | 53 „ |
| 5045/2 | „ „ „ | 09 „ | 10 56 | „ „ „ | 39 „ |
| 5313 | „ „ „ | 24 „ | 10174, 10297 | „ „ „ | 29 „ |
| 5350, 5351 | „ „ „ | 40 „ | 10376, 10377 | „ „ „ | 12 „ |
| 5367 | „ „ „ | 12 „ | 10583 | „ „ „ | 18 „ |
| 5381/1 | „ „ „ | 05 „ | 10930 | „ „ „ | 18 „ |
| 5389/1 | „ „ „ | 11 „ | 11124, 11125 | „ „ „ | 04 „ |
| 6524 | „ „ „ | 03 „ | 11133, 11134 | „ „ „ | 14 „ |
| 6571 | „ „ „ | 02 „ | 11466 | „ „ „ | 04 „ |
| | | | Összesen | | 1248 kor |

ezennel megállapitott kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az **1902 évi Junius hó 17-ik napján delelött 9 órakor** Gridrn megtartandó nyilvános árverésen a megállapitott kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. LX t. cz. 42 § ában jelzett árfolyammal számitott és az 1881. évi november 1-en 3333. sz. alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. § ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. § a értelmében a bánatpénznek a biróságnál előleges elhelyezéséről kiállitott szabályszerü elismervényt atszolgáltatni.

Fogaras, 1902 évi márczius hó 19 ik napján.

**A kir járásbiróság mint tlkönyvi hatóság.**

Schupiter,
kir. aljbiró.

(1—3.)









## A V I S.

Prenumeraţiunile la **Gazeta Transilvaniei** se potŭ face şi reînoi ori şi cand dela 1-ma şi 15 a fia-cărei lunî.

Domnii abonaţî sĕ binevoiască a arăta în deosebi, când voiesc ca espedarea sĕ li-se facă după stilul nou.

Domnii, ce se abonéză din nou sĕ binevoiască a scrie adresa ămurit şi sĕ arate şi posta ultim.

**Administraţ. „Gaz. Trans“.**